

nofreeusernames

Deň za dňom

COO
BOO

Deň za dňom

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Nofreeusernames

Deň za dňom – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Deň za dňom nofreeusernames

Preložila Ivana Černáková

COO
BOO

Ahoj!

Volám sa Ola alias Nofreeusernames a milujem:

1. advent a každý rok si kupujem minimálne päť kalendárov,
2. romantické feel good príbehy, ktoré už pár rokov píšem.

Táto kniha obe tieto lásky spája a bude vás sprevádzať až do Štedrého dňa. Dohromady má dvadsaťštyri kapitol zodpovedajúcich dvadsiatim štyrom adventným dňom, ktoré prežíva hlavná hrdinka Addie. Každý decembrový deň si otvoríte jednu kapitolu, rovnako ako by ste otvárali okienka čokoládového kalendára, a 1. decembra si prečítate Addin 1. december a tak ďalej. Stačí, ak pomocou pravítka roztrhnete perforovaný okraj a otvoríte časť, kde sa nachádza úryvok príbehu určený na daný deň.

Dokážete nečítať popredu? Alebo nezhltnúť celú knihu za pár dní ešte pred Vianocami? Aj keď, prečo nie. Je vaša, čítajte ju tempom, aké vám vyhovuje.

Užite si advent, Vianoce aj príbeh o tom, ako sa Adeline Redwoodová neplánovane zamilovala do Jaxona Blacka.

Pustite si playlisty ku knihe!

<https://www.cooboo.sk/c/den-za-dnom/>

21

10

22

5

12

2

23

17

19

18

14

1. DECEMBRA

NEDEĽA

VIANOČNÝ SONG:

Home Alone:
Holiday Flight

VÝZVA:
ZAČNI SI PÍSAŤ
ADVENTNÝ DENNÍK

POŽRI SI:

Dash & Lily

DNEŠNÝ VIBE:

Almost (Sweet Music)
Hozier

Let's get lost
and let the good
times roll

keď máš FOMO z booktoku
a musíš si neplánovane
kúpiť knihu

~~Toto je príbeh dvadsiatich štyroch dní života Addie Redwoodovej.~~
~~Dnes ráno som stúpila do kaluže krvi uprostred našej~~
~~kúpeľne.~~

~~Všetko sa to začalo tým, že som prišla o svojho najlepšieho~~
~~kamoša~~

Počas svojho života som prečítala vyše tisíc kníh (počítam
aj leporelá), a aj tak neviem, ako začať. Takže jednoducho
nejako začnem.

Addie

Čo robíš?

Scott

Učím sa na zajtrajší test, samozrejme!

Addie

Jasné, ja tiež

Scott

Addie

Určite tam bude otázka o dievčati,
ktoré ide po osemnástich rokoch
strávených vo veži na rande s prvým
chalanom, čo jej vlezie oknom do izby,
napriek tomu, že jej chameleón sa
k tomu stavia trochu skepticky 🧐

Scott

Na vlásku?

Addie

Scott

Ty a tvoj crush na Flynnu Ridera! 🙄😏

Scott

Ja si dávam pauzu od učenia v gyme 🤦‍♀️

Addie

Pripomeň mi: odkedy je mučenie vo fitku relax?

Scott

Neubudlo by z teba, keby si to niekedy skúsila.
Alebo, ja neviem... AKÝKOL'VEK POHYB! 🤦‍♀️🤦‍♀️

Addie

Práveže ubudlo! A ja si svoju sexy knihomoľskú postavu nemienim pokaziť nadbytkom svalov 🤦‍♀️

Addie

A navyše nie som úplná lemra, veľa tancujem 🕺

Scott

To síce tvrdíš, ale ešte ťa pri tom nikto nikdy nevidel

Addie

Tancujem tajne, pretože to neviem 🤦‍♀️

Scott

Keby si si dala trikot a išla so mnou niekedy do fitka, polovica chalanov by si išla oči vyočiť z tých tvojich knihomoľských predností 🤦‍♀️ Nechcem ťa do ničoho nútiť, ale to cvičenie ešte zváž, mohla by si tu stretnúť muža svojich snov 🤦‍♀️

Addie

Nie, dík, môj chalanský radar je dlhodobo nefunkčný, takže ostanem navždy single

Scott

Po milióntykrát: neurobila si zo mňa geja, bol som na chalanov dávno pred tým, ako sme spolu začali chodiť, len som si to nechcel pripustiť

Addie

Rada som pomohla 🙄

Scott

Navyše, jedna lastovička leto nerobí

Addie

Pamätáš si na Wildera, do ktorého som bola buchnutá v druháku? Minulý týždeň rozmlátil auto, keď šiel opitý z flámu.

Addie

A Carter, moja dlhodobá platonická láska, v lete nabúchal Jules a vykašľal sa na ňu

Scott

Ani tri lastovičky leto nerobia? 😓

Addie

Som beznádejný prípad! 🙄

Scott

Ešteže máš taký dobrý vkus na kamarátov (ukazujem na seba) 😎

Addie

Hej, vybrala som si kamoša, ktorý sa pozajtra odsťahuje do iného štátu. Super! 🙄

Scott

Nestretneme sa o štvrté v Blackovom kníhkupectve? Niečo pre teba mám, aby som ti to aspoň trochu vynahradil

Addie

Čo?

Ani mama, ktorá je práve niekde uprostred Antarktídy, na sebe určite nemá toľko vrstiev oblečenia ako ja. Pre dva svetre som si nevedela zapnúť kabát, do svojho huňatého šálu som sa prakticky mumifikovala, moje rukavice dostali vlastné rukavice, a aj tak som sa triasla od zimy. Keby už aspoň konečne začalo snežiť! Zatiaľ však bolo len sucho a mráz, holé stromy sa snažili odolať náporom vetra a všetko bolo smutne vyblednuté. Mojej najobľúbenejšej časti roka úplne chýbal štýl z pohľadníc, ktoré predáva pani Greenová vo svojom papiernictve. Asi jej nafotím malebné fotky zmrznutého blata, pridám nápis *Vitajte v skutočnom Cheshire's Hille!* a vymením ich za tie klamlivé gýče.

Možno si teraz hovoríte, kto som a čo som urobila s Addie, najväčšou milovníčkou adventu, uctievačkou Vianoc a dievčaťom, ktoré by najradšej zdobilo stromček už tri minúty po Halloweene. Addie je tento rok Grinch. Všetci sa na ňu vykašali. Rodičia nestihnú Vianoce, pretože skúmajú mikróby v ľade, najlepší kamoš sa sťahuje tisícky míľ ďaleko a polovica školy si myslí, že homosexualita je nákazlivá a ona je prenášač. Keby som len mohla pár mesiacov hibernovať a zobudiť sa až pred záverečnými skúškami...

Namiesto toho som rýchlosťou olympioničky so zlomenou nohou frčala do tepla kníhkupectva pána Blacka po to nové čaro-dejnícke romantasy, o ktorom booktok tvrdí, že ak si ho neprečítam, dopustím sa chyby planetárneho významu a strávim zvyšok života v zmare a sebaľútosti. A tiež kvôli Scottovi.

Napriek vlne tepla, ktorá mi udrela do tváre po otvorení dverí, mi úsmev na perách zamrzol, keď som sa namiesto veselého sedemdesiatnika stretla s chladným pohľadom povedomých sivých očí. Sledovali ma spoza do čela padajúcich vlasov, ktoré boli o čosi dlhšie, ako som si ich pamätala – naposledy sotva vykúkali spod prilby a len

zľahka sa skrúcali na krku, ale teraz by som si kučeru, ktorá mu visela pred očami, dokázala minimálne dvakrát omotať okolo prsta. Pri pomyslení na svoje ruky v jeho vlasoch mi prebehol mráz po chrbte.

Jaxon Black bol späť... a bol hádam ešte krajší ako predtým.

Už ako kapitán nášho hokejového tímu bol vysoko žiadanou korisťou polovice báb v meste, z ktorých každá snívala o tom, že práve ona bude tou vyvolenou, ktorá si udrží jeho pozornosť na viac ako len pár dní; a platonickou láskou tej druhej polovice, ktorá mala dosť rozumu na to, aby ho obdivovala len z diaľky.

Čo ten tu robí?

A prečo sa na mňa odrazu pozerá tak nahnevane?

Potlačila som stúpajúcu nervozitu z jeho nepriateľského postoja a odhodlaná nedať nič najavo som vykročila smerom k pultu s pokladnicou, o ktorý sa opieral úplne rovnakým spôsobom ako jeho starý otec. Bohužiaľ mu však chýbala jeho vrelosť.

„Tak čo to bude?“ vyštekol tónom, ktorý naznačoval, že pochybuje, že vôbec viem čítať, a ďalej stláčal čosi na pokladnici.

„Knihu, prosím,“ odsekla som mu podobne jedovato.

„Vážne?“

„Nie, ja si do kníhkupectva chodím kupovať panvice.“

Spomenula som, že som z neho nervózna? Tak to už neplatilo! Teraz som bola zo sedemdesiatich percent Hulk a z tých zvyšných tridsiatich niekto, kto sa toho zelenáča snaží udržať na uzde. Asi sa mu boxerky zarezávali do zadku, keď bol taký nepríjemný, respektíve som dúfala, že na to má nejaký dobrý dôvod a nespráva sa ako namyslený blbec len tak z rozmaru.

Kým mi stihol odpovedať, objavil sa za ním pán Black senior vo vianočnej kravate s čítajúcimi škriatkami, ktorú som mu dala pred pár týždňami k narodeninám.

„Addie!“ zvolal a s rukou varovne položenou na Jaxonovom ramene sa na mňa šťastne zazubil. „Už si tu nebola viac ako týždeň, bál som sa, že sa ti niečo stalo.“

„Babička potrebovala pomôcť s vraždou a navyše som si naposledy kúpila päť kníh, to mi chvíľu vydržalo.“

„Pripomeň jej, že mi slúbila, že ďalšia mŕtvola sa bude volať po mne.“

„To nemusím, práve dnes som stúpila do kaluže krvi Ronalda Blacka, ktorého nožnicami ubodala žiarlivá krajčírka. Babička potrebovala zistiť, ako rýchlo sa krv zrazí,“ dodala som, aby si nemyslel, že tá kaluž bola pravá a babička naozaj niekoho zabila.

Zatiaľ čo sme sa s pánom Blackom rozprávali o ďalšom babičkinom románe a jej desivých experimentoch v rámci rešerší, Jaxon sa niekam stratil. Donútila som sa neohliadať sa po ňom. Nech už doňho vošlo čokoľvek, nebudem si tým začiatok adventu kaziť ešte viac. Napokon, čo na ňom záleží, nie sme kamoši ani nič podobné. Naposledy sme spolu hovorili možno pred rokom a pol, keď ma na školskej chodbe požiadal, aby som mu uhla z cesty. Bola to najdlhšia konverzácia, akú sme spolu zatiaľ viedli.

Nezahliadla som ho ani po ceste k jednému zo svojich zadných regálov s fantasy, kam ma nasmeroval pán Black po tom, čo sme si zanaďavali na sociálne siete (neznášate ich za to, aké sú to manipulatívne mrchy, ale knihy vedia predávať výborne). Namiesto toho som si však všimla Scotta, ktorý sa predieral davom dievčat. Až teraz som si uvedomila, koľko ich tu dnes je. Zvláštne...

Schmatla som knihu, energicky naňho zamávala a vyšla mu naproti. Na privítanie som ho objímala o chvíľu dlhšie ako bežne, pretože o dva dni si už budeme objatia posilať akurát tak cez gifkú v správach.

„Ja som si myslela, že je gej,“ ozvalo sa za Scottovým chrbtom.

„Veď je, od tej doby, čo sa s ňou vyspal,“ odpovedal predstieraným šepotom iný, otravne pisklavý hlas patriaci kráľovnej klebiet Millie. Jej instagram sledovala celá škola. Všetci chceli „byť v obraze“ a Millie si nikdy nenechala nič pre seba. Aj teraz si dala extra záležať, aby to jej „šepkanie“ všetci vrátane mňa dobre počuli. „Daj si pozor na svojho chalana, Brittany, ešte ti ho tiež pokazí.“

Už-už som mala na jazyku jednu zo svojich uštipačných poznámok, ale Scott ma zatiahol za policu plnú detektívok a oprel sa o ňu.

Zhltla som tých pár jedovatých slov, čo sa mi tlačili z úst, a pozrela som sa naňho.

„Čoskoro ich to prestane baviť, uvidíš,“ chlácholil ma.

„Ale prosím ťa! V tomto meste žije päť a pol človeka, tu keď sa niečo stane, hovorí sa o tom ďalšie tri roky,“ vzdychla som si rezignovane. „Dokonca aj Julesino dieťa bude o svojom nezodpovednom otcovi počúvať, až kým nezomrú všetci pamätníci a niekto nespáli mestské kroniky.“

„Tak si nájdí chalana, ktorý umlčí všetky ohováračky, alebo dúfaj, že Santa tento rok prinesie nejaký väčší škandál, ktorý odvedie ich pozornosť.“

„To je tvoj geniálny plán? Mám niekoho zbaliť alebo dúfať v cudzie nešťastie?“ odrkla som si. „Možno by som mohla pred tým všetkým utiecť ako ty.“

„Prepáč, že ťa tu nechávam samu, ale...“

„Ja viem, ak chceš vyhrať našu stávkú a do konca strednej pobožkať nejakého ohromne krásneho chalana, potrebuješ odtiaľto vypadnúť,“ vtipkovala som.

Tak napoly.

„A oco navyše dostal fakt dobrú prácu. To len aby bolo jasné, že nezdrhám preto, aby som nebol jediný gej v okruhu päťdesiatich homofóbnych míl,“ uistil ma Scott.

„Myslím, že nie si jediný.“

„Bryan,“ vyhrkli sme obaja naraz.

„Trochu hlúpy na môj vkus, nič proti.“

„Odkedy je inteligencia prekážkou pri bozkávaní? Navyše, niektoré ceruzky v peračníku musia byť trochu tupé, aby si ty mohol byť tá najostrejšia,“ smiala som sa.

„Tiež predstiera, že sa mu páčia dievčatá, pretože byť v tomto meste vyoutovaný nie je vôbec jednoduché,“ dodal Scott a sklamané sklopil zrak k zemi.

„Tak čo si mi priniesol?“ vyhrkla som rýchlo a snažila sa nasadiť veselý tón. Z imaginárneho dažďového oblaku nad našimi hlavami už lialo ako z krhly a potrebovali sme zmenu témy.

Scott mi venoval jeden zo svojich krivých úsmevov a z batoha vybral stoh listových obálok previazaných stužkou. Zmätené som na ne pozerala a nebola som si istá, či ich mám začať otvárať alebo či chce, aby som ich oznámkovala a poslala Santovi na severný pól. A tak som len nakrčila obočie v nemej otázke.

„Vyrobil som ti adventný kalendár,“ povedal nakoniec Scott. „Každý deň otvoríš jednu obálku a nájdeš v nej niečo ohromne múdre.“

Rozhodla som sa nechať si pre seba poznámku o tom, že vrchol múdrosti v jeho podaní je pesnička od Hoziera.

„A to nie je všetko,“ vyhlásil a pyšne zdvihol bradu o kúsok vyššie. „Na každý deň tam máš aj nejakú úlohu, aby si sa tu bezo mňa nenudila.“ Vydesene som naňho vypúľila oči, pretože tu pán športovec milujúci dobrodružstvo a adrenalín by nemal vymýšľať úlohy pre priemerných lenivých smrteľníkov, ako som ja. Okamžite som si začala predstavovať výzvy typu *ulov v lese medveďa* alebo *prhlás sa na zimného spartana* a nadýchla sa, aby som protestovala. Scott si ma však nevšimol a začal sa znovu prehrabávať vo svojom batohu. „Okrem úloh a múdrostí je tam ešte pár ďalších drobností, čo sa ti budú hodiť do tvojho nového adventného denníka,“ povedal a na obálky v mojej ruke položil aj tmavozelený zápisník, svoju starú vreckovú tlačiareň a presne dvadsaťštyri fotopapierov.

Pozerala som na všetky tie veci a nevedela, čo si s nimi počať.

„To pochopíš,“ uistil ma. „Dnešnú obálku som už otvoril a všetko nájdeš na začiatku denníka. Už tam chýba len prvá kapitola.“

„Prvá kapitola čoho?“

„Dvadsiatich štyroch dní života Adeline Redwoodovej,“ odpovedal.

„Addie,“ opravila som ho, ale on sa iba pobavene uškrnul a pokračoval:

„Nemôžem dopustiť, aby si tohtoročné sviatky strávila v predvianočnej depke. Veď si si nekúpila ani jeden adventný kalendár – a to ich mávaš normálne minimálne päť!“

Smutne som pokrčila plecami a snažila sa nemyslieť na to, že budem celé sviatky úplne sama. Teda, s babičkou, ale tá, keď píše, nemá čas na nič iné a navyše ma väčšinu času trochu desí.

„Mal by som už bežať,“ povedal opatrne Scott. „Musím si toho ešte veľa zbaliť.“

„Ďakujem za ten kalendár,“ šepľala som a znovu ho objala. Keď sa chcel odtiahnuť, nedovolila som mu to, potrebovala som najskôr zahnať slzy, čo sa mi drali do očí, a nasadiť výraz, vďaka ktorému sa prestane cítiť tak previnilo. Už aj tak sa predomnou snažil nedávať najavo nadšenie zo sťahovania. A ja som sa na oplátku snažila aspoň trochu radowať s ním.

Nakoniec som ho pustila.

„Zajtra v škole?“ rozlúčila som sa.

„Mám ťa fakt rád, Addie,“ utrúsil, kým mi zmizol z dohľadu, rovnako rýchlo, ako mi čoskoro zmizne zo života.

„Toto je nanič!“ zašomrala som si pre seba a z nahromadenej frustrácie koplala do regálu. Vlna bolesti, ktorá mi z prsta na nohe vystrelila hádam až ku krku, ma rozptýlila práve vo chvíli, keď som si začala sebecky priať, aby sa niečo pokazilo a Scott nakoniec neodíšiel. *Zlé myšlienky, Addie! Fuj, fuj!*

„Berieš si tú knihu?“ ozvalo sa spoza regálu, ktorý sa pred chvíľou stal terčom môjho útoku, a mne dnes druhýkrát prebehli po chrbte zimomriavky z Jaxonových sivých očí.

16

3

7

11

24

6

20

4

15

13

8

9

21

10

22

5

12

23

19

18

17

14

1

2. DECEMBRA

PONDELOK

VIANOČNÝ SONG:

Lindsey Stirling:
I Saw Three Ships

VÝZVA:
KÚP SI ĎALŠÍ ADVENTNÝ
KALENDÁR A UŽI SI,
ŽE MÔŽEŠ OTVORIŤ
DVE OKIENKA NARAZ

POZRI SI:

Ľadové Kráľovstvo II

DNEŠNÝ VIBE:

It Is What It Is
Jenna Raine

Flowers bloom
in the rain
Growing up is a pain
And it is what it is
Okay! It's not the
end of the world

Odíde ti najlepší kamoš, tak sa
tú diervu vo svojom živote snažíš
zaplniť objímacím plyšákom